

daarlig Forretning for Statsbanerne — den Mulighed foreligger ogsaa —, og hvis man faar noget ind ved det, er og bliver det en Forøgelse af den indirekte Beskatning og ikke noget som helst andet. Derfor maa vi stille det samme Spørgsmaal overfor dette Forslag som overfor andre Forslag om indirekte Beskatning: Hvem ramme vi? Nu kan det naturligvis blive noget forskelligt efter den Form, disse Forslag faa, og det kan ingen af os udtale sig om i Øjeblikket, men Sandsynligheden er jo alligevel for, at de ramme gennemsnitlig noget længere nede end den direkte Beskatning, der er lagt an paa en rimelig og rigtig Maade. Derfor synes det mig, at jeg ikke rigtig kan forstaa, at den højtærede Finansminister vil sige dette, at en saadan Forhøjelse af Jernbanetaksterne kan passes ind i en hvilken som helst Finansplan, for der er en Finansplan, i hvilken den ikke kan passes ind, og det er den, den højtærede Finansminister forhaabentlig tænker sig at bygge paa: det direkte Beskatningssystem i Modsætning til det indirekte Beskatningssystem i Overensstemmelse med de almindelige Udtalelser, han fremsatte forleden Dag.

Bortset fra den Oplysning, vi her fik om Jernbanetaksterne, er det stadige Udsættelser, stadig ingen Besked om, hvilke Veje man tænker sig at gaa. Det vilde naturligvis glæde os, om den højtærede Minister og hans Meningsfæller med Hensyn til de Vanskeligheder, de staa overfor i økonomisk Henseende, nu vilde sige: Ja, I havde Ret, lad os bringe Balance til Veje ved at skære godt løs paa de Militærudgifter, som nu ere komne saa højt op, og som i Virkeligheden have en meget unyttig Karakter — efter mit Skøn paa mange Punkter en meget skadelig Karakter. Det tør jeg imidlertid ikke vente eller haabe af den højtærede Finansminister. Formodentlig vil der komme andre Forslag til at tilvejebringe den fornødne Balance, og disse Forslag maatte det, synes det mig, være Regeringens Pligt at faa tilvejebragte nogenlunde hurtigt, hvad enten de blive af den ene eller anden Karakter, for at vi kunne komme i Gang med Arbejdet derpaa.

Den højtærede Konseilspræsident sagde den Dag, da han præsenterede sig i sin nye Værdighed for Tinget, at han vilde ikke holde en stor Tale, thi det var farligt. Det bør billigvis erkendes, at det lykkedes den højtærede Konseilspræsident til Fuldkommenhed at undgaa denne Fare, men det forekommer mig, at Ministeriet ikke

blot — for den højtærede Konseilspræsidents Vedkommende — har bestræbt sig for at undgaa denne Fare, men at det ogsaa overhovedet har søgt at undgaa den Fare at paatage sig nogenlunde store, vanskelige Opgaver. Man har ligesom søgt at skyde det hele fra sig, paa næsten alle Omraader at lægge Opgaverne saa langt ud i Fremtiden som paa nogen Maade muligt. Finanserne ligge og vente, alt det andet venter efter Finanserne. Jeg ved ikke, om jeg tør sige det, men naar jeg ser Ministeriets Handlinger og hører Ministeriets Ord, har jeg den Fornemmelse, at der i det altsammen lyder den Tale til os: Lad os blot faa Lov at sidde og drysse lidt i Ro, et Aarstid i alt Fald; næste Aar kommer de smertelige og pinlige Tider, maaske kunne vi se at drysse videre; men i alt Fald er den Tid vunden, og saa kunne vi se, hvad ondt Tiden byder os næste Aar. Det er det Indtryk, synes det mig, man faar af den Holdning, Regeringen indtager. Nu er jeg tilbøjelig til at tro, at denne Holdning i Øjeblikket paa mange Omraader kunde være — jeg vil ikke sige — heldig, men rimelig, fordi der har været et saadant Røre og en saadan Bevægelse i Danmark i de sidste Par Aar, at der maaske hos adskillige Mennesker kan være nogen Sympati for en saadan lille Dvaletid. Men selv om den paa mange Omraader er rimelig, synes det mig, at den paa det finansielle Omraade, saaledes som Stillingen i Øjeblikket er, i Virkeligheden maa anses for at være ufor-svarlig. Jeg tror ikke, vi behøve at beskæftige os med de Undskyldninger for Opsættelsen, som den højtærede Minister har fremsat. Besparelseskommissionen o. s. v. Det er der i Virkeligheden ingen, der har taget synderligt alvorligt, og det tror jeg, vi ikke behøve at beskæftige os med. Det ubehagelige og uheldige er selve den Tilstand, som fremkommer derved, at man ikke gaar i Gang med Arbejdet. Det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) nævnte forleden Dag, at i den Situation, som rimeligvis vil komme til at foreligge til Foraaret: at vi skulle have et betydeligt Statslaan, er det ikke saa helt heldigt for de Betingelser, paa hvilke dette kan tænkes sluttet, at man ikke er i Gang med Arbejdet for at tilvejebringe Balance. Jeg tror, det ærede Medlem har fuldkommen Ret.

Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at den Venten har nogle ubehagelige Sider for vort Næringsliv. Jeg skal ikke overvurdere det, men helt uden Følger tror jeg ikke, det er. Den Tilstand, hvori vort Næringsliv befinder sig i Øjeblikket, er jo den, at